

РЕШЕНИЕ

№ 111

гр. Свиленград, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200160 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от З. А. Б. с ЕГН ***** от село
*****, със съдебен адрес: град Бургас, ул.
„Пиротска” № 26, партер, офис № 2, чрез адвокат С. К., се оспорва
Електронен фиш (ЕФ) серия К № 6898045 на ОДМВР - Хасково, с който на
жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от Закона за
движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал.
4, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер
1 200 лв. С Жалбата са релевираны оплаквания за незаконосъобразно и
неправилно издаване на ЕФ, тъй като техническото средство не било одобрен
тип и описанието на нарушението не било пълно и коректно.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят З. А. Б., не се
явява. С Писмена молба процесуалният му представител – адвокат С. К. иска
от Съда да отмени ЕФ на основанията, изложени в Жалбата, по повод на

която е образувано настоящото производство. Претендират се разноси по делото. Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпраща т представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 13.08.2021 година в 12.04 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Асен Златаров” на кръстовището с улица „Генерал Гурко”, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 656/14, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение ТFR 1-М е регистрирано и заснето движещото се в посока град Любимец, моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Мерцедес”, модел „ГЛС 350 Д 4 МАТИК” с държавен регистрационен номер *****, със скорост 97 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч, въведена с пътен знак В26, съответно превишена стойност на скоростта 47 км/ч. След обработване на информацията от заснемането, от ОДМВР - Хасково е издаден ЕФ серия К № 6898045 на името на жалбоподателя З. А. Б. в качеството му на съдружник и получател на Свидетелството за регистрация на процесното превозното средство – собственост на „БИС” ООД с ЕИК 102904211, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието и Справката от търговския регистър. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 8121з-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ.

разрешената, приета и съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 5 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 1 200 лв.; посочено е също така, че нарушението е на улица „Сан Стефано”. Фишът е връчен на лицето на дата 23.02.2023 година (, видно от Справката за нарушител и Справката относно статуса на ЕФ) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 13.08.2021 година, когато е установено нарушението, е изготвен Протокол съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият (в четливо копие) е приложен по делото и приет като доказателство. В посочения Протокол липсват имената и подпис на длъжностното лице (служителя), което го е съставило. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС – 13.08.2021 година и времето (10.30 часа до 12.00 часа) и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – град Свиленград, област Хасково, на улица „Асен Златаров” на кръстовището с улица „Генерал Гурко”, за ограничението на скоростта - 50 км/ч разрешена скорост, въведено с пътен знак В26, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, така и броя на установените нарушения и други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 4 броя снимки за конкретния клип, на които е виден автомобил. От същите се установява, че е заснет автомобил в процес на приближаване към мобилната система за

видеоконтрол, при измерена скорост на движение 100 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 50 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 50 км.ч., въведена с пътен знак В26, като превишението е 47 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

От представения Протокол № 4-53-21/05.05.2021 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 656/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен на интернет - страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година и е валидно до 24.02.2020 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДВП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДВП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят има наложени множество административни наказания „Глоба” с влезли в сила ЕФ и Наказателни постановления (НП) за нарушения на ЗДВП, както и има наложена принудителна административна мярка.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДВП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на АНО, от

надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189, ал. 9 от ЗДвП, т.е. настоящият Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП, поради което и евентуалното заплащане на намаления размер на Глобата по същия няма за последица влизането му в сила, респ. недопустимост на Жалбата против ЕФ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, част от които са идентични с тези посочени от процесуалния представител на жалбоподателя в Жалбата и в Писмената му молба:

1. Липсват каквито и да е доказателства по делото, от които да се установи явно и несъмнено конкретният размер на скоростта, с която се твърди от АНО, че е бил засечен да се движи процесният автомобил. В приложения по постъпилата Административнонаказателна преписка (АНП) снимков материал има посочени номер на заснетия клип и наименованието и номера на АТСС, но регистрационният номер на заснетия автомобил не се установява, т.е. не се вижда. Поради това не може да се направи съпоставка и извърши проверка с отбелязването в представения Протокол по чл. 10 от Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 година.

Изложеното определя снимките като обективно негодни веществени доказателства, които да установят стойността на измерената скорост на конкретния автомобил, тъй като единствено в оспорения ЕФ е посочен регистрационния номер и конкретната възприета от органа скорост. Наличието на Справка за данните на нарушението не променя горните изводи на Съда предвид факта, че не снимката не се вижда регистрационният номер на автомобила.

Горното е основание съставеният ЕФ да бъде определен за

незаконосъобразен, поради което и следва да бъде отменен, тъй като нарушението е абсолютно недоказано от обективна страна. Макар в представената преписка да се съдържат други писмени доказателства - Удостоверение за одобрен тип средство за измерване, Протокол от периодична проверка, Протокол по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година и др., нарушението се явява недоказано. Изводите на АНО относно установена скорост на посочения автомобил са неправилни, непочиващи на годно създаден и приложен снимков материал, тъй като няма доказаност на скоростта на движение на конкретния, посочен в ЕФ, автомобил.

Задължението да докаже явно и несъмнено всеки един от признаците на нарушението е изцяло в тежест на АНО. Това задължение в случая не е изпълнено, съответно не може да се приеме, че вмененото на З. А. Б. административно нарушение е безспорно установено и доказано.

В изложениия смисъл е Решение № 716 от 31.10.2022 година, постановено по КАНД № 800/2022 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова.

2. По делото е налице неяснота по отношение на един от основните реквизити на ЕФ, а именно: мястото на нарушението - от една страна е посочено, че нарушението е в град Свиленград на улица „Стефан Стамболов” (в ЕФ, в разпечатката към клипа и в Придружителното писмо), а от друга – в град Свиленград, на улица „Асен Златаров” (в Протокола за използване на АТСС), т.е. издаденият ЕФ не отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4, изречение второ от ЗДвП, което представлява съществено процесуално нарушение, водещо до грубо нарушаване правото на защита на наказаното лице. Същото е лишено от възможността да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено, при какви приети за установени факти, за да организира адекватно защитата си срещу повдигнатото обвинение. Посоченото нарушение се явява самостоятелно основание за отмяна на издадения ЕФ, тъй като не позволява и контролиращата Съдебна инстанция да установи по несъмнен и категоричен начин волята на АНО за какво точно административно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице.

Нарушението следва да е ясно и точно индивидуализирано в ЕФ, тъй както последният представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъде ясно къде точно е извършено нарушението. В този

смисъл са и наведените от страна на жалбоподателя възражения, които се явяват и основателни.

Посоченото нарушение се явява самостоятелно основание за отмяна на издадения ЕФ, тъй като не позволява и контролиращата Съдебна инстанция да установи по несъмнен и категоричен начин волята на АНО за какво точно административно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт. Извеждането на описанието на нарушението от други налични по АПН документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Следва да се отбележи, че ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна и субективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства.

Посоченото налага изводът, че ЕФ следва да бъде отменен и само на това самостоятелно основание.

3. Производството е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи налице ли е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в ЕФ лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в ЕФ не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в

административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето, посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

При анализа на събраните доказателства, Съдът констатира, че при издаването на обжалвания процесен ЕФ серия К № 6898045 е допуснато и друго съществено процесуално нарушение. То се изразява в това че в атакувания ЕФ като час на извършване на нарушението е посочен 12.04 часа, което е в съответствие с данните, съдържащи се снимковия материал. Докато в Протокола за използване на АТСС е посочено, че радарът е бил използван до 12.00 часа. Т.е. отразената в ЕФ фактическа обстановка не се подкрепя от писмените доказателства по делото и по-точно от Протокола за използване на АТСС.

Иначе казано, настоящият Съдебен състав намира, че не е доказано извършването на нарушението от страна на З. А. Б.. Налице е противоречие в данните по делото по отношение часа на нарушението. Съдът съобразява принципа, че обвинението за извършване на административно нарушение не може да почива на предположения. Преценявайки представените по делото доказателства, настоящият Съдебен състав по свое вътрешно убеждение, намира че те не водят до изводи, които са единствено възможни, изключващи всички останали.

Предвид изложеното дотук, Съдебният състав намира, че вмененото на З. А. Б. нарушение не е доказано по безспорен и несъмнен начин в съответствие с изискването на чл. 303, ал. 2 от НПК. Липсата на безспорни доказателства води до несъставомерност на деянието, а оттам и до единствено логичния извод за незаконосъобразност на обжалвания ЕФ,

обулавящ отмяната му.

Имайки предвид основния принцип, залегнал в ЗАНН, че тежестта на доказване на нарушението се възлага на наказващия орган, в настоящия случай Съдът приема, че с издаването на ЕФ АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН като е наложил санкция на Б. без да е установил по безспорен начин извършеното нарушение.

Ето защо, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен поради недоказаност на обвинението и на това самостоятелно основание (извън посочените по-горе в настоящото изложение).

4. Както вече бе посочено, в Протокола за използване на АТСС, който е част от документите, послужили за издаване на процесния ЕФ, липсват посочени имената и подпис на длъжностното лице, което го е съставило. Протоколът за използване на АТСС е официален документ и като такъв следва да съдържа имената на длъжностно лице, което го е съставило и подписа му с оглед преценката дали документът е съставен по съответния ред и в кръга на службата на съответния служител. Надлежното оформяне на Протокола е гаранция за правилното установяване на нарушението, с неговите обективни признаци. В конкретния случай посочената липса на задължителни реквизити е основание, водещо до незаконосъобразност на процедурата по издаване на санкционния акт, респ. до съществено нарушаване правото на защита на наказаното лице.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесният обжалван ЕФ следва да бъде отменен като незаконосъобразен, и поради това допуснато съществено процесуално нарушение при изготвянето на Протокола за използване на АТСС предвид посочената липса в същия на задължителни реквизити, водещи до невъзможност да се установи длъжностното лице, което го е съставило. Т.е. административната отговорност спрямо Б. за нарушението по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП следва да отпадне и на това самостоятелно основание.

5. Тълкувайки нормите на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, в тяхната взаимна връзка е видно, че ЕФ може да се издаде само по отношение на собственика на МПС или на лицето, на което същото е предоставено. Последното обстоятелство може да се установява единствено с Декларация по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП, в която

собственикът декларира изрично, кое е лицето, извършило нарушението.

В конкретният случай по представената АНП липсват доказателства, а и не се твърди от АНО, че преди издаването на ЕФ такава Декларация е подадена.

Следователно с издаването на ЕФ незаконосъобразно е ангажирана отговорността на лице, което не е собственик или лице, посочено от последния по реда на чл. 189, ал. 5, изречение второ от ЗДвП.

Не може да се приеме, че е налице идентичност между лицето, вписано в Търговския регистър като съдружник в дружеството-собственик на процесното МПС, респ. вписано като получател на Свидетелството за регистрация на процесното МПС и лицето, на когото е предоставено МПС. Последното подлежи винаги на конкретно установяване - спрямо момента, в който е осъществено административното нарушение.

Както вече бе посочено, в случая не е установено по предвидения законодателен ред, че на посочените в ЕФ дата и място именно жалбоподателят Б. е управлявал описаното в санкционния акт МПС, а същият не се установява да е собственик на автомобила от представената от АНО Справка за собственост, респ. да е управител на дружеството-собственик на МПС видно от Справката от Търговския регистър. Предвид което неправилно Б. е възприет за субект на нарушението и спрямо него е издаден санкционният акт.

Т.е. жалбоподателят З. Б. в качеството си на съдружник в дружеството-собственик на процесното МПС, респ. вписан като получател на Свидетелството за регистрация на процесното МПС не може да бъде адресат на ЕФ на основание чл. 188, ал. 1 от ЗДвП. Ето защо ЕФ следва да бъде отменен и на това самостоятелно основание.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 250 лв. за адвокатски хонорар съобразно представения Договор за правна защита и съдействие, от който е видно, че е уговорено 500 лв. възнаграждение, но е заплатено само половината от него.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните производства пред районния съд страните имат право на присъждане на

разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 250 лв., която сума, представляваща сторените в настоящото производство разноски, следва да бъде осъдена ОДМВР - Хасково да заплати на жалбоподателя Б. с оглед изхода на делото .

В подкрепа на изложеното е и Тълкувателно решение (ТР) № 6/2012 година от 06.11.2013 година на ВКС на Република България, по тълкувателно дело (т.д.) № 6 по описа за 2012 година на Общото събрание на Гражданска и Търговска колегия, където е посочено, че само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 от ГПК. Ето защо, в Договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Когато възнаграждението е уговорено да се заплати в брой, този факт следва да бъде отразен изрично в Договора за правна помощ, а самият Договор да е приложен по делото, както е в настоящия случай. В конкретния случай той има характер на разписка, с която се удостоверява действително заплатеното адвокатско възнаграждение, което в случая е в размер на 250 лв., независимо от факта, че е уговорено в размер на 500 лв. Няма доказателства, нито твърдения, че останалата част от уговореното възнаграждение е било реално (действително) заплатена.

По делото не бе представен Списък на разноските от страна на жалбоподателя Б., поради което последният няма право да иска изменение на Решението в частта на разноските.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя Б. би била правилно ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против него ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП представлява електронно изявление записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1, т. 1 от ДР на ЗАНН).

Действително в Протокола за използване на АТСС не е посочен номерът на Протокола за метрологична проверка на радара, както и крайната дата на годността му, но това не би представлявало съществено процесуално нарушение, тъй като в кориците на делото е наличен Протокола за метрологична проверка.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР – Хасково, в структурата на Министерството на вътрешните работи (МВР). ОДМВР представлява основна структура на МВР по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и на НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по

отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на ТР № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл е и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева). Обстоятелството, че ЕФ е връчен на Б. на 23.02.2023 година не би съставлявало процесуално нарушение от кръга на съществените, водещо до отмяната му на самостоятелно основание, тъй като това не би рефлектирало неблагоприятно върху правото на защита на наказаното лице. В процесния случай, след като на нарушителя е бил връчен ЕФ, същият го е обжалвал в предвидения от закона срок и е реализирал в пълнота правото си на защита. На следващо място би следвало да се посочи, че обстоятелството, че ЕФ е бил надлежно връчен на адресата едва на 23.02.2023 година не изключва възможността за реализиране на административнонаказателната му отговорност, доколкото както към датата на съобщаване на ЕФ, така и понастоящем, не са изтекли нито регламентираната в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК относителна давност за реализиране на административнонаказателно преследване, нито уредената в чл. 81, ал. 3 от НК абсолютна такава, които разпоредби са приложими в административнонаказателното производство по силата на препращащата разпоредба на чл. 11 от ЗАНН и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 година на ВКС по т.д.№ 1/2014 година, ОСНК и ОСС на Втора колегия на ВАС, т.е. Съдът би приел, че сроковете, които трябва да са изтекли следва да са съответно 3 години и 4 години и 6 месеца, които към настоящия момент не са изтекли.

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет - страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът би приел, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както би се установило от приетите доказателства от АНП. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип (както би

било в настоящия случай), се считат от одобрен тип. Извършена е последваща проверка на процесната АТСС в съответствие с чл. 43 от ЗИ (ето защо Съдът не би възприел наведеното в Жалбата, респ. Писмената молба на процесуалния представител на жалбоподателя, възражение, че радарът не е одобрен тип). Фактът на извършване на последваща проверка на посочената в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не би било основание за приемане на Протокола за извършена последваща проверка № 4-53-21 от 05.05.2021 година за негодно доказателство (в този смисъл е Решение от 01.03.2021 година по КАНД № 1131/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя, той не е посочил друго лице, като извършител на нарушението, при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба възможност за анулиране на Фиша.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, както и допълнително представените такива, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. Същите биха се ценили изцяло по

съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му.

От събраните по делото доказателства, Съдът би направил извод, че са спазени изискванията на ЗДвП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-M № 656.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. Представена е и снимка на разположението на уреда на патрулния полицейски автомобил, с който се извършва заснемането.

Действително в Протокола за използване на АТСС липсват подписи на проверилия го Началник на структурното звено и на приелия го служител. Констатираните нарушения не биха представлявали съществени процесуални такива, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не би било налице. По изложените съображения Съдът не би приел, че е налице съществено процесуално нарушение, свързано с факта, че не е посочено разстоянието от пътния знак до АТСС.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

Съдът би приел, че не е необходимо като неразделна част от

веществените доказателства - клип и съответно снимки, да бъдат приложени и снимки на пътния знак, въвеждащ ограничение на скоростта за конкретния пътен участък, предвид посоченото в Протокола за използване на АТСС наличие на ограничаване на скоростта в конкретния участък, въведено с пътен знак. В този смисъл е и Решение от 16.02.2021 година по КАНД № 1079/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова.

Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган я е посочил по следния начин: чл. 21, ал. 2, вр. **чл. 21**, ал. 1 от ЗДвП, не би довело до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказаното лице, защото Съдът би приел, че в ЕФ се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какво е извършил).

Нарушението по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП касае управление на МПС със скорост над допустимата, въведена с пътен знак. Само пътните знаци от група „В” въвеждат забрана или отменят въведена забрана и единствено пътният знак В26 въвежда забрана за движение със скорост, по-висока от означената. Т.е. в случая не би била налице неяснота относно вида на знака. В този ред на мисли би било неоснователно възражението на адвокат К., направено в Писмената му молба, касаещо датата на направа на снимките - действително в данните към снимковия материал е посочена дата 17.01.2023 година, но това не е датата на нарушението, а е датата на съставяне на документа.

Съдът би счел, че е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП. Съдът би приел, че е налице процесуално нарушение в описанието на съставомерните елементи на деянието и на приложимата санкционна норма. С ЕФ е наложено наказание „Глоба” в размер на 1 200 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 – т. 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – т. 5 на чл. 182 от ЗДвП е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение Глоба в двоен размер. Така за налагането на санкция по чл. 182, ал. 4 от ЗДвП трябва да са посочени в съответния санкционен акт три обстоятелства: доколкото чл. 182, ал. 4 от ЗДвП е бланкетна, трябва да се направи съответната привръзка с нормата, с

която се запълва бланкета; описание от фактическа страна, че нарушението е извършено повторно и описание от фактическа страна защо е прието, че нарушението е извършено повторно, като се посочи съответният санкционен акт, който определя тази квалификация, включително с датата на влизането му в сила. Съдът би приел, че макар и да е описано, че деянието е извършено повторно в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 4250480, но не се сочи кога е влязъл в сила. При липсата на датата на влизане в сила на посочения ЕФ, Съдът не би могъл да извърши преценка дали наказанието е наложено за повторно извършено нарушение по квалифицирания състав, както се сочи с посочената санкционна разпоредба, или за нарушение, извършено за първи път, каквото е словесното описание на нарушението. Това би било така, тъй като съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, „повторно” е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на НП, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. От Справката за нарушител би се установило, че посоченият ЕФ, обуславящ съставомерността на квалифициращия признак „повторност” - ЕФ серия К № 4250480 е съставен на 10.12.2020 година и е връчен на 21.12.2020 година за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена Глоба в размер на 100 лв. и същият е влязъл в сила. В тази връзка би липсвала датата на влизане в сила на предхождащия санкционен акт, който да обуславя наказването на лицето при условията на повторност. Непосочването кога влиза в сила този ЕФ би представлявало съществено процесуално нарушение, ограничаващо значително правото на защита на наказвания субект да бъде санкциониран по квалифицирания състав на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Липсата би предпоставила процесуален порок при описанието на административното нарушение от фактическа страна, доколкото няма описание на съставомерен белег на административното нарушение. Същата би довела до невъзможност както за Съда да провери този факт, така и за жалбоподателя да го оборва. Съгласно т. 1 от ТР № 8/16.09.2021 година по т.д.№ 1/2020 година на ВАС в производството по реда на раздел пети, глава трета на ЗАНН, Районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено

изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая е налице порок при описанието на санкционната разпоредба, като АНО е наказал жалбоподателя Б. по санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП за нарушение, извършено при условията на повторност. С оглед постановките на ТР, не би имало пречка дори и при неправилното описание на санкционната норма, Съдът да приеме, че квалифициращият признак „повторност” не е бил осъществен, и да приложи закон за по-леко наказуемо нарушение, като преквалифицира деянието на жалбоподателя Б. по основния състав на извършеното нарушение, за което му е било надлежно предявено обвинението, и наложи наказанието по чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП в размер на 600 лв. По този начин не биха се нарушили правата на жалбоподателя, който се е защитава по описаните факти на извършеното от него нарушение в процесния участък. С оглед на изложеното, процесният ЕФ би следвало да бъде изменен в частта му за наказанието, като наложеното на жалбоподателя наказание „Глоба” се намали до размер от 600 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. В изложения смисъл е Решение № 250 от 03.04.2023 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 29/2023 година, докладчик Съдията Росица Чиркалева.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент би се отчел и би се ценил характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на жалбоподателя биха се

дължали разноси в размер на половината от действително запратения адвокатски хонорар, посочен при първия вариант на разсъждение, т.е. 125 лв.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 6898045 на ОДМВР - Хасково, с който на З. А. Б. с ЕГН ***** от село *****, е наложено административно наказание „Глоба” в размер 1 200 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул.,„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на З. А. Б. с ЕГН ***** от село *****, сумата от 250 лв., представляваща част от уговорено адвокатско възнаграждение по настоящото производството и действително платено такова, като ОТХВЪРЛЯ искането за разликата от 250 лв. до 500 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____